

lade, naar de efter den sidste Paamonstring have været i Tjeneste paa Skibet i to Aar — med mindre Skibet derfra skal afgaa umiddelbart til et Sted, hvor Hyrekontrakten hjemler Afmonstring, — er ganske stemmende med L. af 1866 § 22 og i sig selv uden Tvivl billig og rimelig. Naar der i den nye svenske Sølov efter Rigsdags-Lovudvalgets Indstilling heri er gjort den Forandring, at Mandskabet først faar Ret til at fratræde efter 3 Aars Tjenestetid, forsaavidt Rejsen gaar paa den anden Side Kap Horn eller det gode Naabs Forbjerg, er dette nærmest begrundet paa den hidtil-gældende, dermed stemmende, Regel i svensk Sølov af 1864 § 70. Mere kunde tale for i § 83, ligesom i § 62 for Skipperens Vedkommende, at gøre den i den nye svenske Sølov optagne Tilføjning, at Mandskabet er pligtigt at følge med Skibet, naar det gaar til Afmonstringsstedet, selv om det forinden Afgangen fra det Sted, hvor Begæring om Fratrædelse fremsættes, der skal indtage Ladning, eller saadant skal ske, eller Ladning løsnes, paa et andet paa Vejen til Afmonstringsstedet beliggende Sted. — Det siges udtrykkelig i § 83, at den deri givne Regel gælder uden Hensyn til hvad der maatte være bestemt i Hyrekontrakten, og den kommer til Anvendelse — ligesom den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 1866 § 22 — saavel hvor der foreligger en Forhiring for ubestemt Tid som hvor Forhiring er sket for en bestemt Rejse eller bestemt Tid. Som ovenfor bemærket adskiller Reglen sig heri væsentlig fra hvad der i § 62 bestemmes for Skipperens Vedkommende. — At Skipperen ikke fra sin Side er berettiget til at afskedige en Sømand af den Grund, at 2 Aar ere forløbene efter Kontraktens Indgaaelse, er det formentlig aldeles overflødig at tilføje, saaledes som sket i Loven af 1866 § 22.

Som Supplement til §§ 82 og 83 foreskriver § 84, at hvor Søfolk ere berettigede til at fratræde Tjenesten, ere de dog, naar Skipperen begærer det, pligtige til først at hjælpe til ved Losningen af Ladning eller Ballast, saavel som med Skibets Fortøjning, Afrigning eller Oplægelse. Krav paa at forblive saalænge ved Skibet kunne de dog ikke gøre; i Praxis er det ogsaa meget almindeligt, at Mandskabet afskediges straks ved Ankomsten og at Losningen bejrges ved billigere Arbejds-krafter. For at Losning m. m. ikke utilbørlig skal kunne drages i Langdrag, og Mandskabet derved forhindres fra at tage anden Hyre, tilføjes det i § 84, at Mandskabet dog ikke skal være bundet ved det

omhandlede Arbejde ud over en Uge efter Skibets Ankomst til Stedet.

Af de i §§ 85—88 omhandlede særegne Tilfælde, hvori Sømanden skal være berettiget til at forlange Afsted, skønt Hyreforholdet efter de almindelige Regler endnu ikke er endt eller opsigeligt fra hans Side, angaar § 85 Omflændigheder, til Dels vedrørende hans personlige Forhold, som findes billigvis at burde give ham Ret til at fratræde sin Tjeneste, medens §§ 86—87 særligt omhandle visse Forhold fra Skipperens eller andre Befalingsmands eller fra Rederiets Side, som Sømanden er besøjet til i alt Fald over for sig at anse som Brud paa eller Krænkelse af Kontrakten, der maa medføre Ret for ham til straks at fordrø Forholdet løst, og det paa en saadan Maade, at han ikke lider noget Tab derved. — Bestemmelsen i § 85 om, at den Sømand, der kan faa Skib at føre eller, for saa vidt han var forhyret i ringere Stilling, faa Plads som 1ste Styrmand, er berettiget til at forlange Afsted, er ikke ny; den findes allerede i Loven af 1866 § 23. I den nævnte nu-gældende Lovbestemmelse gøres der efter Forslagets § 85 ikkun to Ændringer; den ene, at Opnaaelsen af Plads som Maskinmester for den, som har Tjeneste som simpel Maskinist, sættes ved Siden af Opnaaelsen af Plads som 1ste Styrmand for den i ringere Stilling ansatte; den anden, at det sættes som nødvendig Betingelse for Retten til at fratræde, at den Paagældende stiller en anden duelig Mand i sit Sted uden forøget Udgift for Rederiet. Men § 85 tilføjer derhos som en ny, fra den ældre svenske Sølovs § 70 Nr. 1 hentet, Grund til at kunne forlange Afsted, at der udbræder Krig, som formedelst Skibets Nationalitet eller Ladningens Bestaffenhed og Rejsens Retning medfører Fare for Opbringelse. En saadan Tilføjelse er maasse mindre nødvendig, for saa vidt det vel kan forudsættes, at Rederiet i Reglen selv vil finde Anledning til at opgive den farefulde Rejse og benytte sig af den det i § 91 tillagte Ret til under saadanne Omstændigheder at afskedige Mandskabet med Hyre til Afsted. Kræftes kan det jo imidlertid ikke, at det kan tænkes, at et Rederi ved Udsigten til en stor Binding kan føle sig fristet til at vove den farlige Rejse, og da det vel næppe kan være tvivlsomt, at Mandskabet ikke kan være pligtigt at underkaste sig Farerne ved en saadan — bortset fra, at det vil kunne være ulovligt at deltage i den — synes det at være ganske vel i sin Orden udtrykkelig at udtale, hvad der staar i 2det Stykke af § 85. — Loven af 1866 § 23 giver ingen Regel for, hvad Mandskabet kan gøre